

DUINENLIENTJE EN ANDERE KUSTSPROOKJES

Duinenlientje

en andere kustsprookjes

Bernard Ferwerda

© 2018 B.K. Ferwerda / Uitgeverij U2pi

Titel: Duinenlientje en andere kustsprookjes

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-784-9

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

De kroonprins met de heksenneus 7

Het mosseltje en de meeuw 15

Heks Schelpine krijgt bezoek 21

De koning van de kust 29

De krab en de haai 39

De heks op de camping 43

Duinenlientje 51

De scheldende koningin 61

Kleine Golf 67

De stropersjongen en de prinses 75

De verloren schelphanger 89

Simpebel de duinroos 99

DE KROONPRINS MET DE HEKSENNEUS

Lang geleden leefde er achter de duinen een kroonprins met de naam Hansepiet. Elke keer als hij in de spiegel keek, weldr -bij het zien van zijn vreemde lange neus- het verdriet op, want hoe, treurde hij, zal ik met zo'n rare wortelneus een vrouw vinden? Wat Hansepiet, noch iemand anders in het paleis, wist, was dat kort na zijn geboorte een nare duinheks in het geheim aan zijn neusje had getrokken onder het uitspreken van een toverspreuk, dat deze zou uitgroeien tot een lange neus, waarvan de betovering pas zou worden verbroken, wanneer

hij hem om het hoekje van haar deur zou steken.

“Dat zal nooit gebeuren”, had ze gegniffeld.

Nu was ook tijdens haar bezoek een nieuwsgierige lawaaige ekster door het open raam naar binnen gewipt. “Ik heb alles gezien, dat ga ik de koning in het oor kekkeren”, waarop ze deze kink in de kabel in een handpop voor eenentwintig jaar had getoverd, die ze als een geschenk bij de baby in de wieg had gelegd.

De prins zijn neus groeide als kool, waarop zijn ouders in de loop der jaren allerlei artsen raadpleegden.

De één adviseerde de neuspunt af te binden, de ander met een zwaar gewicht erop te drukken. Maar zodra de doktoren de draad losmaakten of het gewicht eraf haalden, schoot deze weer in zijn oude vorm. Zo leek het erop dat kroonprins Hansepiet hiermee zijn hele leven zou moeten blijven rondlopen. Achter zijn rug om noemden sommige inwoners hem spottend de kroonprins met de heksenneus.

De kroonprins kende periodes dat hij zich terugtrok en nergens zin in had, hoe zijn ouders hem ook probeerden op te vrolijken met mooie cadeaus van hippe kleding tot snelle koetsen. De kleren stapelde hij in zijn kasten op en in de koetsen reed hij nooit. De mensen zouden toch alleen maar belangstelling voor mijn lange neus hebben, somberde hij. Soms wilde hij het mes erin zetten of er een stuk vanaf knippen. Op zulke momenten greep zijn moeder in door hem te troosten dat hij wel een wonderlijke neus bezat, maar bovenal een goed karakter.

Zet je over je neus heen door hem in de boeken te steken om later als een wijze koning te regeren.

“Wie wil mij ooit trouwen?”, snikte hij opeens.

“Liefde maakte blind”, troostte zijn moeder hem. “Je vader maakte ook geen punt van mijn appelwangen en ik niet van zijn kalknagels.” “Vroeg of laat draait het om wie je als persoon bent.”

“Beter een lange neus dan lange vingers!”

“Iedereen lacht me achter mijn rug om mijn neus uit.”

“Beter zo’n neus, dan zo’n instelling!”

Daarbij schoten ze samen in de lach.

“U heeft me weten op te beuren.”

“Daar ben ik je moeder en koningin voor”, lachte ze.

Ter ere van zijn eenentwintigste verjaardag gaven zijn ouders hem een groot strandfeest, waar ook de nare heks -met een hoofd als een ijzeren pot- zich naartoe begaf om uit te zoeken hoe ze de eksterpop met haar toverkunsten kon beletten precies om vier uur 's nachts tot leven te komen, waardoor haar bezoek van destijds bekend dreigde te worden. Ze viste de hele avond naar diens verblijfplaats tot ze Hansepriet hoorde vertellen de eksterpop in zijn slaapkamer op de vensterbank te hebben staan.

Kort na haar vertrek, vertrok ook het feestvarken -beroerd na het drinken van een drankje- rond drieën, door de duinen -in het maanlicht- naar het paleis.

Onderweg sprong opeens de heks wild gebarend met haar stok vanachter de bosjes tevoorschijn in de hoop dat hij van schrik terug zou hollen, zodat zij in alle rust de ekster in het paleis kon beletten tot leven te komen. Maar Hansepriet herkende zijn neus in de hare en greep haar vast.

“Wie ben jij, wat zoek je hier?”

De heks rukte zich los en riep met een krakende stem dat ze een oude vrouw was op weg naar haar huisje. “Ik schrok bij het opduiken van jouw schaduw en wilde je verjagen.”

“Het spijt me, dat ik u aan het schrikken gemaakt heb”, bood hij zijn excuses aan.

“Mag ik u iets vragen?”, terwijl de heks haar hersens kraakte om van die koninklijke lastpost af te komen.

“Heeft u als jong meisje ook zo'n last van uw lange neus gehad?”

“Zeker jongeman”, kraakte haar stem, “zelfs zo erg, dat er een

wrat van narigheid op gegroeid is.”

“Zie ik daar geen zwart plekje op jouw neuspunt, het begin van een grote wrat”, kraste haar stem als een kraai, zwaaiend met haar heksenvinger, die na een knip met haar duim, als een fakkel vlam vatte.

Kijk uit, deinsde hij eerst verschrikt achteruit, om daarna -het grote brandgevaar beseffend- moedig haar brandende vinger -met haar hand naar de grond trekkend- in het zand te duwen, om zo de vlammen te doven.

De oprichtende heks begon in plaats van te bedanken te schelden waar hij het lef vandaan haalde het tovervuur te doven.

“Had ik dan -zonder ingrijpen- moeten toekijken hoe u samen met de duinen in brand vloog?”

“Je had moeten weghollen en mij met rust moeten laten”, kraakte haar stem, terwijl in de verte de kerkklok begon te luiden, waarop de heks haar gevallen stok zocht om er als een haas er vandoor te willen gaan. Maar na de vierde galm belette een aanvliegende ekster haar het vluchten door voor haar gezicht te gaan fladderen.

“Ga weg lelijk vogelbeest of ik tover je voor de volgende 21 jaar in een handpop.”

Dat gekrijs ving Hansepiet op en geschrokken vroeg hij: “Bent u een heks? Was de vogel handpop in mijn wieg een betoverde ekster? Konden mijn ouders daarom nooit vertellen van wie ik die gekregen had?”

Na zijn vragen zette de heks het op een lopen, achtervolgd door de prins en de ekster boven haar hoofd, terwijl ze haar

toverstokje tevoorschijn haalde, zoekend naar de spreuk om de vogel en Hansepiet in kleipoppen te veranderen. Voor ze deze kon uitspreken, struikelde ze over haar te hulp schietende zwarte kater, om bij haar val haar toverstokje te breken met een vuurwerk aan vonken tot gevolg, die haar huisje verlichtten in het maanlicht betoverende duister.

“Ga uit de weg”, krijste ze overeindkomend om vlug na het openen van het deurtje haar huisje binnen te schieten.

Hansepiet greep de deurkruk vast om - voor ze de sleutel kon omdraaien- zijn neus om het hoekje van de deur te steken, waardoor op slag de betovering werd verbroken en zijn heksenneus zich terugtrok in die van zijn geboorte.

Net op tijd, want de grond onder zijn voeten begon hevig te trillen. De ekster vloog angstig kekkerend weg, terwijl Hansepiet het op een lopen zette voor het achter hem opklinkend gerommel en gekraak met een opstekende stormwind.

Bij thuiskomst vingen zijn ongeruste ouders de overstuur roepende Hansepiet op. “Een spiegel, geef me een spiegel!” Tot zijn opluchting en verbazing van zijn ouders bezat hij nu een gewone neus.

“Hij lijkt op die van je grootvader”, bewonderde zijn moeder hem.

Daarna vertelde hij hen het hele verhaal, waarop zijn vader een regiment soldaten op de heks afstuurde, maar zij stuitten slechts op een kale plek.

Hansepiet vond in de loop der tijd een lieve vriendin met grote oren, die na zijn verhaal over zijn neus zachtjes fluisterde: “maken mijn zeiloren je iets uit?”

“Ik houd van je om wie je bent!”, fluisterde hij terug.

“Je slaat de spijker van de liefde op zijn kop”, waarna ze samen in de lach schoten.

HET MOSSELTJE EN DE MEEUW

Eens klitte er een jonge mossel zich met zijn draden vast aan een strekdam in zee. Het betrof een plekje aan het uiteinde, waar de golven aanrollen en stukslaan met geluid, -als van vallend glas. Hij luisterde naar het geklaag van de andere mosselen over de mensen die de zee als afvalbak gebruikten.

“Wie vervuult nou de moeder van het leven?” dacht het mosseltje.

“Mensen azen op ons - als roofdieren op hun prooi”, waaierde de oudste mossel het water zijn kant uit.

“Wat willen ze dan van ons?”, bubbelde het mosseltje nieuwsgierig met het uitstromende water.

“Je opeten na je levend gekookt te hebben.”

“Wat is koken?”, vroeg hij aan de trillende klank wel te horen, dat het iets naars betrof.

“De zon op je zetten tot je zo gaar bent als boter”, bemoeiden de anderen zich ermee, waarna ze hun schelphelften sloten, het mosseltje met angst voor het leven achterlatend.

“Ik wil niet gekookt worden”, huilde hij zoute tranen tussen zijn schelphelften door, terwijl de ene golf na de andere zijn kracht verloor op de stenen, die vreesden dat ze eens afgesleten-eruit gehaald- op een grote hoop gegooid zouden worden.

Het leven is geen pretje.

“Begrijp het niet”, snikte het mosseltje.

“Wie wel?”, schetterde een meeluisterende zeemeeuw met zin in een lekker hapje, waarvoor hij de jonge mossel op het oog had.

“Droog je tranen, ik kan je helpen ontsnappen aan dat lot”, klonk hij schel, “door je mee te nemen op mijn reis over de zee om je ver uit de kust in de golven te laten vallen, waarna je naar de zeebodem zinkt, waar geen mens je ooit zal kunnen bereiken.”

Het klonk aannemelijk, ware het niet dat de andere mosselen hun helften openden om hem te waarschuwen voor die rover met zijn gladde tong en hongerige maag. “Die gevederde slokop zal je levend verslinden.”

“Wat is erger?”, wilde de jonge mossel weten, “levend gekookt of verslonden te worden?”

“Allebei”, waarop ze opnieuw hun helften sloten, terwijl de vloed hen overspoelde.

Een ding wist het mosseltje zeker, dat hij hier weg wilde, maar zonder in iemands maag te eindigen.

Hij bedacht een plannetje, waarvoor hij tussen zijn op een kiergezette schelphelften de ontlasting van andere schelpdieren opving om bij eb zich, losmakend van de basaltkei, door de ongeduldige zeemeeuw te laten oppakken. Die even later in de lucht binnensnavels schetterde, dat hij in zijn val gelopen was, dat zijn laatste minuut geslagen had.

“Zie maar hoe je mijn -als een brandkast- gesloten schelphelften open krijgt”, murmelde het mosseltje nauwelijks verstaanbaar, waarop zijn belager als een buikspreker liet weten hem van grote hoogte op beton te zullen laten vallen om hem daarna als een gekraakte noot leeg te eten.

“Ik besef dat mijn laatste minuut geslagen is, maar voor ik sterf, zou ik graag nog een keer de zee willen zien. Tenslotte ben ik in haar diepte uit een eitje gekropen.”

De zeemeeuw, de beroerdste niet, zette koers naar open zee om laag over de golven te scheren.

“Weet je”, klonk de meeuw gesmoord, “ik poep je hier later uit. Kom je toch nog thuis”, onder het maken van een zwaai naar boven.

Nu, dacht de jonge mossel en opende zijn schelphelften op een kier, waarna hij alle viezigheid in de snavel spoot met een bewaard slokje zeewater. De vreselijk smaak deed de zeemeeuw zijn vangst loslaten, waardoor deze recht naar beneden in de golven viel. De zeemeeuw scheerde net boven het zeewater om zijn snavel te spoelen om daarna verfrist op te stijgen om alsnog in een duikvlucht achter zijn ontsnapte prooi aan te

schieten, maar deze had op de zeebodem al een veilig plekje gevonden. Ten slotte gaf de meeuw het op en vloog terug om een nieuw slachtoffer te zoeken.